

V KOSTCE

Existuje pět úrovní tužeb rozdělených do tří skupin, v první skupině se nacházejí animální touhy (potrava, reprodukce, domov), druhá zahrnuje lidské touhy (peníze, uznání, znalosti) a třetí skupinu tvoří duchovní touha (místo v srdci).

Dokud byly aktivní pouze první dvě skupiny tužeb, spokojili jsme se s jejich „zkrocením“ pomocí rutiny a potlačování, avšak ve chvíli, kdy se objevilo místo v srdci, přestaly první dva způsoby fungovat a nastala potřeba poohlédnout se po něčem jiném. Právě tehdy se po tisících letech čekání na pravou chvíli vynořila moudrost kabaly.

Moudrost kabaly je nástrojem pro Tikkun (nápravu) a jejím používáním můžeme změnit kavanu (záměr) z touhy po sebeuspokojování definované jako egoismus na touhu uspokojit celou přírodu (Stvořitele), jež je definovaná jako altruismus.

Současná globální krize je krizí touhy, a pokud použijeme moudrost kabaly k uspokojení největší touhy ze všech – touhy po duchovnosti, veškeré problémy se vyřeší automaticky, neboť jejich podstatou je duchovní nespokojenost, již mnozí zažívají.

3

POČÁTEK STVOŘENÍ

Prokázali jsme, že nastala skutečná potřeba studia kabaly, a je tedy načase seznámit se s některými základy této moudrosti. Rozsah knihy neumožňuje úplné prozkoumání *vyšších světů*, přesto budeme mít na konci této kapitoly dostatečné základy pro další důkladné studium kabaly.

A nyní pár slov k obrázkům: knihy zabývající se kabalou jsou a vždy byly plné obrázků, jež napomáhají popsat duchovní stavy; kabalisté od samého počátku používali kresby jako nástroje k vysvětlení toho, co zažili na své duchovní cestě. Je třeba si uvědomit, že kresby *nepředstavují* skutečné předměty, jsou pouhými obrázky vysvětlujícími *duchovní* stavy, které souvisejí s nejjintimnějším vztahem ke Stvořiteli a k přírodě.

DUCHOVNÍ SVĚTY

Stvoření je cele postavené na touze přijímat potěšení. Tato touha se vyvíjela ve čtyřech fázích, z nichž poslední je nazývána *bytosť* (viz obr. 1), a schéma evoluce tužeb je základem všeho jsoucího.

Obrázek 1 popisuje schopnosti bytosti, a budeme-li ho chápat jako příběh, uvědomíme si, že zobrazuje emocionální a duchovní stavy, nikoliv místa a předměty.

Než je cokoliv vytvořeno, musí to být vymyšleno a naplánováno; tomuto procesu se říká *stvoření* a nápad, jenž způsobí, že ke stvoření dojde, je nazýván *myšlenkou stvoření*.

Jak již bylo zmíněno v první kapitole, strach z přírody donutil lidi, aby se pokusili odhalit její plány, a oni během svých pozorování zjistili, že plánem přírody je, abychom přijímali potěšení. Ovšem ne ledajaké potěšení, ne takové, jaké můžeme vnímat v tomto světě. Příroda (Stvořitel) si přeje, abychom přijímali velmi výjimečné potěšení – potěšení ze ztotožnění se se sebou samými, a tedy se Stvořitelem.

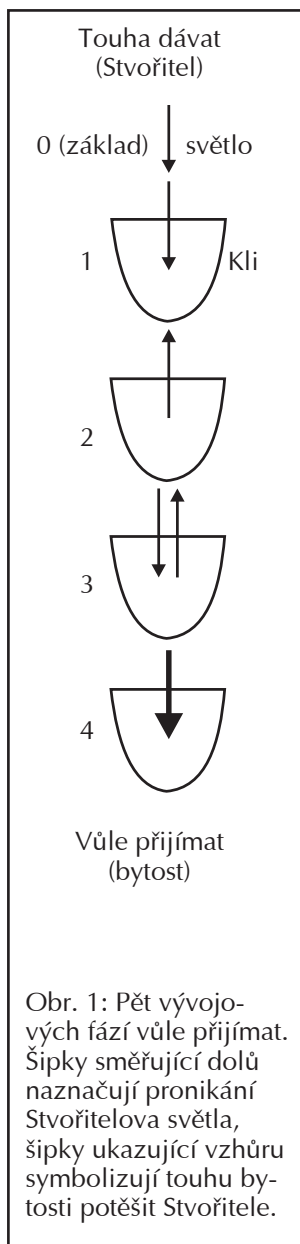
Podíváme-li se na obrázek 1, uvidíme, že myšlenkou stvoření je touha poskytovat bytostem potěšení nazývané *světlo*; stejný základ má i stvoření, z něž jsme vzešli my.

K popisu touhy přijímat potěšení – světlo, používají kabalisté slovo *Kli* (*plavidlo/schránka*) a svou moudrost nazvali *moudrost kabaly* (*moudrost přijímání*).

Když Kli (bytosť, osoba) vnímá Stvořitele a uvědomuje si jeho obrovskou moudrost, je to, jako když nám začne něco docházet a my náhle spatříme světlo – proto je potěšení nazýváno *světlem*. V takové situaci si uvědomíme, že moudrost, jež právě vyšla najevo, tu byla již od nepaměti, třebaže našima očima neviditelná; jako když noční temnotu vystřídá denní světlo a neviditelné se stane viditelným. Světlo s sebou nese vědomosti, z toho důvodu ho kabalisté nazývají *světlem moudrosti* a způsob jeho získávání moudrostí kabaly.

ČTYŘI ZÁKLADNÍ FÁZE

Aby bylo možné uvést myšlenku poskytování potěšení do praxe, vytvořil Stvořitel Stvoření, jež touží výhradně po potěšení ze ztotožnění se se Stvořitelem. Jste-li rodiče, dobře ten pocit znáte a není vřelejších slov,

jež můžete sdělit hrdému otci, než: „ Ten kluk jako by ti z oka vypadl!“

Podstatou Stvoření je myšlenka stvoření, tedy poskytnutí potěšení bytosti; myšlenka stvoření je nazývána *základní fází* nebo *první fází* a touze přijímat potěšení se říká *nultá fáze*.

Povšimněte si, že nultá fáze je doprovázena šipkami směřujícími dolů – kdykoliv šipka ukazuje tímto směrem, znamená to, že světlo postupuje od Stvořitele k bytosti. Opačně to však neplatí: směřuje-li šipka vzhůru, znamená to, že bytost předává světlo Stvořiteli, ale že by mu ho ráda poslala zpět. A k čemu dojde, když dvě šipky směřují na opačné strany? Čtěte dál a brzy se to dozvíte.

Kabalisté hovoří o Stvořiteli i jako o *vůli poskytovat* a o bytosti jako o *vůli přijímat radost a potěšení* či prostě *vůli přijímat*. O našem vnímání Stvořitele se zmíníme později; v tuto chvíli je důležité vědět, že kabalisté vždy uvádějí, co vnímají *oni sami*. Neříkají nám, že Stvořitel má touhu dávat, ale dozvídáme se od nich, že na Stvořiteli vnímají jeho touhu dávat, a proto ho označují jako *vůli poskytovat*. Vzhledem k tomu, že v sobě objevili touhu přijímat potěšení, jež jim chce Stvořitel dát, nazvali sami sebe *vůli přijímat*.

Vůle přijímat je tedy první Stvoření, základ každé bytosti. Když Stvoření, vůle přijímat, cítí, že od dárce přichází potěšení, vytuší, že pravé potěšení přináší poskytování, nikoliv přijímání, a výsledkem je, že

vůle přijímat začne toužit po předávání – povšimněte si šipky směřující vzhůru z druhého Kli, druhého košíčku na obrázku; jedná se o zcela jinou fázi označovanou jako *druhá fáze*.

Nyní tuto novou fázi prozkoumáme: podíváme-li se na samotné Kli, zjistíme, že ve všech fázích zůstává nezměněno. Z toho vyplývá, že vůle přijímat je stejně aktivní jako na počátku. Vůle přijímat vzešla z myšlenky stvoření, je věčná a nikdy nemůže být změněna.

U druhé fáze si vůle přijímat přeje přijímat potěšení z *poskytování*, ne z přijímání, a to je základní změna – druhá fáze souvisí s pozitivním vztahem k někomu nebo k něčemu jinému místo k sobě samému.

Druhá fáze, jež nás nutí dávat navzdory naší základní touze přijímat, je to, co činí život možným: bez ní by se rodiče nemohli starat o své děti a v úvahu by nepřicházel ani společenský život. Například pokud bychom vlastnili restauraci, toužili bychom vydělat peníze, avšak podstatné by bylo, že sytíme cizí lidi, již nás z dlouhodobého hlediska vůbec nezajímají; totéž platí pro bankéře, taxikáře (dokonce i v New Yorku) a další profese.

Nyní je zřejmé, proč jsou přírodními zákony altruismus a dávání, a nikoliv přijímání, přestože je vůle přijímat základní motivací každé bytosti. Od okamžiku stvoření existují obě touhy, jak přijímat, tak dávat, a vše, co se děje, vychází ze vztahu mezi první a druhou fází.

Touha dávat ve druhé fázi nutí bytost komunikovat, hledat někoho, kdo potřebuje přijímat; ve druhé fázi se tedy začíná zkoumat, co může být poskytnuto

Stvořiteli. Koneckonců komu jinému by mohlo být dáváno?

Ve druhé fázi při pokusu dát bytost zjišťuje, že Stvořitel chce pouze dávat a nemá vůbec žádnou touhu přijímat. Co by také mohla bytost Stvořiteli poskytnout?

Ve druhé fázi dále zjišťuje, že její základ se nachází v první fázi a jedná se o touhu přijímat; objevuje, že podstatou je vlastně touha přijímat radost a potěšení, ale není tu opravdová touha někoho obdarovat. Stvořitel chce pouze dávat a vůle bytosti přijímat je přesně to, co *může* Stvořiteli poskytnout.

Může se to zdát zavádějící, ale pokud se zamyslíme nad radostí matky pramenící z krmení dítěte, pochopíme, že dítě skutečně poskytuje potěšení matce pouhou touhou po jídle.

Z toho důvodu si ve třetí fázi vůle přijímat *vybír*á přijímání, a tím se vrací zpět do základní fáze – ke Stvořiteli. Tímto jsme dokončili cyklus, v němž jsou oba hráči dárci: nultá fáze Stvořitel dává bytosti (první fáze) a bytost mu to přijímáním skrze první, druhou a třetí fázi vrací zpět.

Šipka směřující ve třetí fázi dolů (viz obr. 1) naznačuje, že úkolem bytosti je stejně jako v první fázi přijímání, avšak šipka směřující vzhůru říká, že jejím *záměrem* je stejně jako ve druhé fázi dávat; obě akce využívají stejnou vůli přijímat jako v první a ve druhé fázi, na tom se nic nemění.

Jak již víme, veškeré problémy, s nimiž se v současném světě setkáváme, pramení z našich egoistických záměrů, a stejně je tomu i v tomto případě: podstata stvoření – záměr – je mnohem důležitější než vlastní

čin. Jehuda Ašlag k tomu uvádí, že třetí fáze je z deseti procent příjemce a z devadesáti procent dárce.

Zdá se, že jsme získali dokonalý cyklus, v němž se Stvořiteli podařilo vytvořit sobě podobnou bytost – dárce, a co víc, tato bytost má radost z dávání, čímž vrací potěšení Stvořiteli. Avšak je tímto naplněna myšlenka stvoření?

Ne zcela. Přijímání (v první fázi) a pochopení, že jediným přáním Stvořitele je dávat (ve druhé fázi), vede bytost k touze zažít oba stavy, což je možné ve třetí fázi; avšak to, že se stane dárce, neznamená, že se bude bytost nacházet ve stejném stavu, a že tudíž dovrší myšlenku stvoření. Nacházet se ve stavu Stvořitele pro bytost znamená, že se stane dárce a bude mít stejnou ideu jako dárce – myšlenku stvoření. V tomto stavu bytost pochopí, proč byl iniciován cyklus Stvořitel–bytost a proč Stvořitel uvedl do chodu stvoření.

Touha pochopit myšlenku stvoření je zcela novou fází a můžeme si ji přiblížit na dítěti, jež touží být stejně silné a moudré jako jeho rodiče, ovšem instinktivně tušíme, že je to možné, až když se dítě samo stane rodičem. Proto rodiče svým dětem tak často říkají: „Počkej, až budeš mít své vlastní děti, pak to pochopíš.“

Mezi nejběžnější kabalistické pojmy patří slovo sefíry pocházející z hebrejského Sapir (safir). Každá sefíra má své vlastní světlo a každá ze čtyř fází je pojmenována po jedné či více sefírách. Nultá fáze je nazývána Keter, první fáze Chochma, druhá fáze Bina, třetí fáze Zeir anpin a čtvrtá fáze Malchut.